

1918-01-25

AFSENDER

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

MODTAGER

Augusta Pedersen

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Rosenvænget

Arkivplacering:
Mappe 87 nr. 61

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Rosenvangen 25-1-18

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 87 Nr. 61

Kære Augustamø,

Det var da kedeligt, at Du titthede
forgeves efter os ved alle Kertuesere.

Det kom nok af vi efter kirke skulde
spise frokost på Vesterbro. Stedene på
Østerbro, at vi derfor er smuttet væk.

Idag er det ellers Lindbergs stykke om
Skabelsen der står mig i hovedet, for
jig fik fat på det, og har læst det. Du har
ret i, at der er fast grund under fødderne,
jig synes for fast, og hans felttog mod
Romerne måtte jeg smide af, for da
han brugte et sprog så overlegent som selve
Grundloven og i lignende vendinger. Men
det var meget interessant at læse. Hvor meget
eller lidt der virkelig er i det, er jeg ganske usik-
ker på at bedømme, men jeg kan nu

ikke tage så håndfast på de gamle deilige
fortællinger. Jeg har haft mere udbytte af
at læse to bøger af Martinus Larsen om
Jordens plads i Skabningen. Den ene hedder
Universet og vor Tro eller videnskabet og
den anden Stjerrehimmels store pro-
blemer. Der behandler ^{han} den videnskabelige
forskning til vore dage og kommer til det
resultat, at sandsynligheden tale for, at
Jordens plads netop er meget central, og at
det er tvivlsomt, om der er beboere af vor art
på andre Kloder eller nogen anden Klude.
Kort sagt, at der på Jorden er meget så
videnskabeligt omhyggeligt for os mennesker i
alle måder, medens alle de store kloder
løber rundt som livløse lys. M. L.
peger på menneskets værdi og højeste bestemmelse,
samtidig med at beviser herom, og
om vor dynd stemmer i det samme den op-
røjte. Uviljeligt rundt sig stadig

Grundtvigs ord: her i alle Kongebøn,
skint fattige og ringe". Det er karakteristisk
for Agate, at hun synes hverken om Lind-
bergs eller M.L.s skrivelser, hun bryder sig
ikke om fortællinger og udlægninger. Det gjer
vi derimod nok, blot vi fortæller hver sin.

Det der er det dybt ved Lindbergs, det er
hans pegn på mennesket som grundskaden,
den onde drifkraft som volder kampen mellem
Christus og Satan. Det er noget vi mennesker kan
føle som en gruelig realitet og se det store
kampspillet for vore sjæle. Når den gode
Lindberg befolkter jorden med engle og fortidens
æbler, og taler om jorden, som et lysgemen-
skab, hvor Lucifer faldt, er det så en i et kugle,
gløende himmellegeme han mener, for da kunne
æblerne ikke tale, der var jo også den vanskelighed,
havde æblerne, og de dyr der dengang levede, vist
til, evig livskraft som blev brudt? Efter
Leonine synes de at have været ret blod

tørstige, altsaa at have forarsaget andre væsens
død, men det er jeres egen ildes form, for de var de
død til inden I var for syndede. Og levede
Oglerne trods deres tander af planteføde,
sa måtte planterne dog dø, eller var det
frugterne de gav, medens de selv skulde leve
i evigheds evighed? Der er noget jeres ikke
fatter. Det du anførte af Lindberg, synes
jeres det værdifulde, om der er noget af det
andet der er nyttigt set, må jeres lade stae hen,
og have paa den tid da skæl falder fra
øjnene, have paa at faa lov til at være med
i beskuelsen, tro paa Gud og hans nåde.

Foreløbig ser jeres mod Jerusalem, det er mere nær-
liggende, og det at se begyndelsen til spædom-
mens opfyldelse er mig allende store ting.

Men nu lev vel, mange hilsener til Eder
bør fra Agnete og Edne Jacobsen.
Agnete bemærker bare, at det du skrev ud
af Lindberg i dit brev, det var ogsaa hun meget
glad ved. Det er den sidste udformning hun ikke
har brug for.